

17. 6. 2008

Pepper de Callier: Dopis pražského Američana

Vážený senátoři McCaine a Obama, jsem Američan žijící v zahraničí. Na mé vlasti mi velmi záleží a zajímám se o výzvy, kterým má čelit v této generaci - i v těch příštích. Se svou ženou jsme v posledních pěti letech žili ve třech různých zemích na naší soukromé cestě za poznáním jejich kultur. Nakonec jsme se díky tomu dozvěděli víc i o sobě coby obyvatelích této planety a o tom, jak naši zemi vnímají v cizině.

Už vím, jaké to je, když si mě lidé předem onálepkují jako "Američana" ještě dřív, než mě uslyší promluvit. A už také vím, jaké to je, když mě doslova obejmou a děkují za to, co má země a její stateční vojáci za druhé světové války udělali pro jejich vesničku. Těch prvních reakcí v poslední době bývá bohužel víc.

Jeden z vás dvou se stane novým prezidentem a získá právo vést Ameriku do nové éry. A právě kvůli charakteru této nové éry vám píšu.

Po celou svou kariéru jsem pomáhal špičkovým manažerům ve Spojených státech, Asii a Evropě rozumět obsahu, rozsahu i dosahu jejich schopností. Pomáhal jsem jim pochopit, jak jiní lidé vnímají jejich schopnosti vést je. A jak poznat - což je ještě důležitější - překážky svého úspěchu a zdárně se jim vyhnout.

Není snadné pracovat s úspěšnými lidmi s mohutným egem. Zvláště, když jim musíte říci, že kvůli deficitu klíčových vůdčích vlastností na lidi působí asi tak, jako by trpěli páchnoucím dechem. Taková je však moje zkušenost: 90 procent všech lídrů, s nimiž jsem kdy pracoval, rozhodně nepostrádalo ani inteligenci, ani smysl pro detail, ani strategickou vizi pro svůj podnik. Co jim překáželo v cestě k ještě většímu úspěchu, byl nedostatek emoční inteligence.

To předznamenávalo jejich nezáměr o lidi, s nimiž jednají, a nedostatek respektu vůči nim. A postupem času si tím jejich organizace získala pověst arogantní nabubřelosti, která se nestará o nikoho a o nic, pokud to neslouží jejím vlastním zájmům. Je v tom jistá paralela se spravováním státu.

Spravedlivé rozhořčení, pózy a tvrdá slova nepatří k dlouhodobě udržitelnému stylu vedení. A v konečném důsledku znamenají jen plýtvání časem, talentem, energií a penězi. Dnes, v 21. století, je daleko důležitější, JAK něco děláte, než CO děláte - ať už jde o výsledek, jeho vnímání a dopady. Toto JAK překonává jazykové a kulturní bariéry, lidé ho čtou jako vyjádření skutečných pocitů a zájmu.

Až se stanete generálním ředitelem toho báječného podniku zvaného Amerika, vaše JAK vyše mocný a nesmazatelný signál domů i do světa. Proto prosím: buďte jedním z těch, kdo zdůrazňují spíš chuť se učit než vyučovat jiné, kdo touží být spíš partnerem než věčným lídrem, kdo vyjadřují spíš respekt než nezáměr o cizí názory. A - ano, tohle je docela podstatné - kdo toto vše podpoří svými reálnými činy.

Až příliš dlouho jsme my Američané brali jako hotovou věc, že z angličtiny (a všeho, co kulturně zahrnuje) se stane lingua franca 21. století. Mýlili jsme se. Lingua franca 21. století nebude jazykem slov. Bude to nová forma komunikace založená na moudrosti a emoční inteligenci.

Přeji vám oběma hodně štěstí.

Autor, personalista a vyhledávač talentů, je partnerem společnosti Bubeník Partners

Autor/ři: *Pepper de Callier*